

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Qvi ... Illas Omnes Complectitvr Historias, Qvæ Post Secvndam Sex
Tomorvm Editionem ...

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1586

VD16 ZV 1269

De miraculis eiusdem Regis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77432)

eo quod liberorum dulci affectu carebat. Et ideo in ædificandis ad ædificationem animarum cœnobijs instabat liberius, & sua Christo distribuebat liberalius: quia præter Christum, cui hæc cederent, non erat ei hæres legitimus. Quia verò Grimoaldum Maiorem domus sibi in omnibus fidelem, morigerum & cooperatorem eatus expertus erat, filium eius Childebertum regni Austrasiorum heredem delegat: hoc tamen propositò conditionis tenore, si ipsum contingeret sine liberis obire. Rex quidem, ut potè futurorum nescius, quod tunc sibi videbatur, ex temporis conuenientia fecit: postea verò filium genuit, quem nomine patris sui Dagobertum vocauit: & priori testamento ad irritum redacto, hunc nutriendum comisit Maiori domus Grimoaldo, ut eius potentia contra omnes tutus sublimaretur in Austrasiorum regno.

Talis erat Sigeberti Regis vita, quam aptud homines & temporalis magnificabat potentia, & grata Deo in omnibus commendabat iustitia: apud Deum verò eam acceptabilem faciebat columbina simplicitas, eum tamen ei adesset etiam serpentina calliditas. Quia verò dicit sapientia ex ore Salomonis, Aufer rubiginem de argento, & egredietur vas purissimum: aufer iniquitatem de vultu Regis, & firmabitur iustitia thronus eius: Rex ille, in cuius manu sunt corda Regum, de famulo suo Sigeberto, qui per vite puritatem & sapientiam venustatem splendebat ut argentum, abstulit in præsentis seculo rubiginem peccatorum, & fecit sibi vas misericordiarum purissimum. Et cum Deus dicat nobis, Date elemosynam, & ecce omnia munda sunt vobis: quis discederet peccata huius Regis, ex terrena contagione & regni occupatione ei adhærentia vice pulueris, Deum eluisse tot elemosynis, quæ ad laudem & gloriam nominis Christi expensæ sunt per eum, & adhuc quotidie expenduntur in tot ab eo structis cœnobijs? Abstulit nimirum iniquitatem de vultu Regis, ut firmaretur iustitia thronus eius: ut quia iustus ex fide viuens, vilipenderat terreni regni fastus, coronatus corona iustitiæ, & ornatus palma victoriæ, conregnaret Christo in cælestibus. Rex ergò terribilis apud omnes Reges terræ, qui auferit spiritum principum, nè malitia mundi mutaret militis sui intellectum, in flore iuuenilis ætatis eum acerba morte rapuit de præsentis seculo nequam, & in cælesti curia ei contulit verè dignitatis gloriam. Obijt autem Calendis Februarij, ætatis suæ anno ferè tricesimo primo, regni vicessimo octauo, ab incarnatione Domini anno sexcentesimo sexagesimo secundo: à transitu sancti Martini anno ducentesimo sexagesimo tertio. Et qui in multis locis insignia sui monimeta reliquerat, sepeliri eligit in vrbis Metis, quæ regni sui sedes fuerat, in basilica, quam ad gloriam & laudem Dei in honore S. Martini gloriosi confessoris regia liberalitate construxerat.

Sigeberto Regi filius nascitur Dagobertus. Cap. 10.

Columbina simplicitas eius. Prou. 25.

Luc. 11.

Hebr. 10.

Pal. 75.

Felix obitus eius.

Sepelitur Metis.

MIRACVLA QVÆDAM EIVSDEM SIGEBERTI REGIS, AB EODEM SIGEBERTO MONACHO CON-

scripta, sed redacta in compendium. Testatur autem author, se ea scribere, quæ aut recenti tempore facta sint, aut ab ijs relata, qui ijs interfuerint.

Anno Christi 1063, quiescente corpore Sigeberti Regis in monasterio S. Martini, quod ipse ad Metenses ad Mosellam à fundamētis construxerat, presbyterium supra cryptam, ubi conditum erat eius corpus, propter antiquitatem ruinam minabatur, ita ut non absq; ingenti timore illic monachi diuina peragerent. Apparuit igitur manifestè sanctus Rex cuidam Vuilādo, in Metensi suburbio degenti, cunctis penè ciuib. notissimo. Is verò præ splendore eximio obstupuit, nec quicquā loqui ausus fuit. Tum Rex blandè eum appellans, iussit eum ocyus indicare fratribus eius monasterij, ut si Deum & beatum Martinum vellent habere propitios, quamprimum ad locum alium transferrent corpus eius, nè ruina loci eius quassaretur. Fecit Vuilandus, ut erat iussus & monachi de verissima Sigeberti Regis & patroni sui sanctitate nihil hæsitantes, statuerunt id ad effectum perducere. Tanta autem facilitate sarcophagus eius aliò deportatus est, ut non ab hominibus, sed ab angelis ferri videretur. Plurima verò deinceps edita eo loco, quò translatus est corpus eius, sunt miracula

Sigebertus Rex monasterium S. Martini Metis extruxit.

Translatio corporis eius.

Carmina authoris.

Ad laudem Domini, retinet qui culmina cæli,
Reddere qui sanctos vult per miracula claros,

e Cuius

Cuius virtute valuerunt viuere iustè.

Nec multò post, ea quæ casura erant monasterij ædificia corruerunt, sic tamen vt ob merita beatissimi Martini & Sigeberti Regis, neminem læserint, tametsi non pauci adessent. Porrò nocte diei illius, qua erat hæc peragenda translatio, à quibusdam in oratorio quiescentibus tanta audita est melodia tota monasterio, vt præ nimio timore penè exanimés, huc atq; illuc diffugerent, & visa auditaque vix alijs ingressi, cantum suauissimum, & tanquàm apum permulta examina in oratorij experientia suo stridore melodiam, sibi audire visi sunt.

Miracul.

Aliud subiungimus miraculum, vnde & pijs, de muneribus huic sanctissimo viro cælitus collatis nihil hæsitantibus, fidei, spei & charitatis accedant incrementa, & duris atque incredulis celestis vindictæ metus incutiatur. Cùm adhuc prior loco quiesceret venerabilis Regis Sigeberti corpus, & à fidelibus fratribus, de eius sanctitate nihil dubitantibus, debitus ei honor & reuerentia præstaretur ita vt in litanijs, & diuini cultus officijs eius nominatim mentio haberetur: quidam frater Hugo, quem etiam nos ipsi vidimus, magna temeritate eius nomen in litaniarum codice expunxit, licet ab alijs quotidie exprimeretur. Ecce autem post dies paucos sub precibus vespertinis cuiusdam solennitatis eo solito more ad aras incensum offerente, cùm ad huius sancti Regis tumulum pro consuetudine accederet, adeò corpus eius subito dirigit, vt loco illo se mouere non posset. Agnouit ergò culpam suam, & fratres pariter cum illo egere poenitentiam, rogâruntque sanctum, vt ignosceret fratris temeritati. Interim affertur litaniarum codex, & frater sua manu nomen expunctum denuò inscribit, atque eadem nocte sine vllò impedimento in nocturnis laudibus ad idem monumentum thus obtulit. Potest autem ex hoc miraculo colligi, superioribus temporibus multa alia ab illo edito miracula, sed quæ hominum incuria in scripta relata non sint.

Diuinitus castigatur temerari frater, sancto Regi derogans.

Translato, vt diximus, sacri corporis sarcophago, & à dextris aræ beati Martini reuerenterposito, quidam religiosi & diuino amore feruentes fratres, pia fiducia animati, sacrum aperuere sarcophagum, videruntque sanctum illud corpus, nõ tanquàm mortui, sed vt dormientis hominis planè integrum, & omnis maculæ expers. Tum verò illi in Dei præpotentis prorupere laudes, admirandique ad sua reuerſi sunt.

Corpus ei post 400. annos apparet integrum.

Erat per id tempus in eo monasterio quidam iuuenis monachus, valde lenis & lubricus moribus, verbis futilis & iocosus. Ex hoc quandoque sciscitabantur quidam seculares, quid sentiret de ijs, quæ nupè gesta essent, vel quidnam beatus Sigebertus vel per reuelationes, vel per miracula apud ipsos efficeret. Respondit ille irridiculè, sanctum Sigebertum, vt solent vita functi, iacere in tumulo aperto ore, & nudatis dentibus: nec se compertum habere, num quid vnquam miraculi perpetrasset. Eadem hora ineptus ille tanquàm mentis inops coepit per humum & saxa se volutare, & cum magnis vocibus exilire, rursumque humi se abijcere atque volutare. Cùmque id diù fieret, fratres eius miseri, tandem agrè eum è terra sublatum, ad beati Sigeberti sepulcrum adduxerunt. Ibi ille sancto Regi & fratribus culpam suam confessus, mox sanatus est.

Alius frater castigatus, postea curatur.

Quidam alius eiusdem monasterij frater morbo quodam grauisimè laborans, ita vt nihil cibi portionisve aliquot diebus admitteret, & interdum supremum vitæ periculum adire videretur. Is aliquandò ad beati Sigeberti se monumentum contulit, & cùm precatus esset, operimento vel palla, qua sacrum corpus tegebatur, pectori, ventri & cæteris membris fideliter admouit, moxque sic omnem sensum abijisse dolorem, vt nunquam postea eo correptus sit.

Aeger ad eius tumulum curatur.

Eodem ferè tempore mulier quædam in pago Casellensi acri vexabatur morbo, hulcere in eius gutture existente, adeoque in dies excreſcente, vt plerique vitæ eius spem omnem abijcerent, non paucis remedijs frustra illi adhibitis. Tandem à partibus ad beati Sigeberti adducta monumentum, postquam palla eius morbidum tetigit locum, ilicò curata est.

Item agra mulier.

Anno à Christo nato millesimo sexagesimo octauo quidam fraticida ferreis constrictus vinculis, multa inuisit sanctorum loca, vt per eos Deum sibi propitium efficeret. Cùm autem aliquot dies Parisijs apud sanctum Dionysium in precibus & ieiunijs moratus esset, vnus brachij vinculis diuinitus absolutus est. Tum verò etiam

SURIUS

Abbas
Monasterij

RVII

5

etiam pro alterius brachij solutione instantius orans, beato Dionysio ipsi apparente, in somnis admonitus est petere monasterium sancti Martini, apud Metenses conditum, illic meritis sancti Sigeberti impetraturus quod petebat. Asserente illo, se nescire iter, vel locum illum, beatus Dionysius de omnibus copiose eum edocuit. Abijtigitur latus, & ad locum indicatum perueniens, aliquandiu permansit in precibus, sanctorum implorans suffragia, inprimis autem sancti Sigeberti. Interim quodam die, iam noctis sese intendentibus tenebris, custos templi iussit eum exire foras. At ille obnixè rogauit eum, vt vel ante fores permitteret ipsum nocte illa hærere: dicens sperare se id consecuturum propediem, quod diuinitus sibi promissum esset. Annuente tandem fratre præ commiseratione, ille multo etiam fidentiùs in preces assiduas incubuit: cum ecce in oratione proftrato illi repente ferrum alterius brachij tanta vi diffractum est, vt vna pars in fores monasterij insiliens, magnum excitaret sonum, altera verò longè aliò excussa sit. Vtraque autem pars in rei testimonium & beati Sigeberti venerationem ante oratorij altare suspensa est.

Accidit quandoquè, vt quidam Metenses ciues dubitarent corpus sanctissimi Sigeberti in monumento haberi. Itaque anno Dominicæ incarnationis millesimo centesimo septuagesimo collecti sunt Abbates, itemque clerus cum multa populi frequentia, idque in æde illa, qua conditum erat beati Regis corpus. Postquam ad Deum preces fusæ sunt, lapis à sepulcro amotus est, & corpus sanctissimū ita rursus integrum inuentum est, acsi dormiens illic iaceret. Iam autem quingentos & septuaginta duos propemodum annos iacuerat in sepulcro. Tanta igitur restituta, qui aderant, incredibili animi hilaritate perfusi, in Dei laudes proruperunt, qui mirabilis est in sanctis suis. Porro eius monasterij Abbas Latandus cū matribus argenteam thecam, in qua corpus beati Regis conderetur, efficiendam curarunt. Erat tum illic monasterij Præpositus Hugo, bonæ existimationis & inculpatæ vitæ vir, sancto Regi valde deuotus, & assiduus monumenti eius visitator. Ei quadam nocte in visu apparuit Sigebertus Rex, aitque illi: Veni, iace mecum. Illo cum tremore respondente, sepulcrum non posse ambos capere, sanctus Rex dixit: Veni securus: sufficit enim vtrique. Excitatur interim præ timore, visionem exponit nobis: sed cum de ea ambigeret, rursus apparet ei beatus Sigebertus, aitque: Porrigemihimanumtuam, vt osculer eam. Id verò facere non ausus, præ pauore expergilcitur, manè se confert ad eius monumentum, manumque illius cum summa pietate & cordis compunctione osculatur. Indè Abbas Latandus conuocatis Abbatibus, cum illius tractare coepit de sacro corpore in thecam argenteam transferendo, & eleuando, populoque ostendendo.

Matrona quædam in suburbio sancti Iuliani apud Metim, rebus locuples, virtutum inops, vt audiuit prædicari à quibusdam sancti Sigeberti miracula, non solum credere noluit, sed etiam contumeliosè profecidit. Et ecce confestim os blasphemum ad aures contorquetur, horridum ad spectantibus exhibens spectaculum. Redit igitur ad se, plangit peccatum suum, orat parentes & cognatos, vt ad templum, in quo conditum erat corpus sancti Regis, perferatur. Vbi conuentum est, prosternit sese, rogat loci illius custodem, vt liceat sibi osculari beati Sigeberti reliquias. Quod dum facit, videre sibi videtur sanctum Regem admota sua manu, os ipsius in suum reuocare locum. Deindè sospes & incolumis redit ad suos.

In eodem suburbio iuuenis quidam, vineas noctu custodiens, vidit multos demones ardentibus facibus inter se dimicantes. Accedit propius, sed temerè tamen, scire volens, quid rei sit. Tanto verò terrore correptus est, agente maligno demone, vt amens humi collapsus sit tanquam mortuus. Mirantur cognati, cur tardius reuerteretur: eunt ad vineam, reperiunt miserum non solum mentis inopem, sed etiam adeò à demone occupatum, vt quodam furoris œstro percitus, morsus illis intentaret. Ligant itaque furiosum, sed rumpit vincula, non suis viribus, sed impetu satana: irruique in cognatos suos ore hianti. Rursus multò etiam arctius eum colligant, imponunt grabato, per multa Metensis vrbsis templa circumferunt, orant lachrymabundi ad sanctorum sepulcra, sed non exaudiuntur. Redeunt in memoriam innumerabilem miraculorum, quæ Dominus per confessorum suum Sigebertum ederet: adducunt hominem ad eius sepulcrum, orant Deum, vt meritis

Quidam fratricida, meritis B. Sigeberti, suis vinculis absoluitur

Corpus eius post multos annos iterum inuenitur in corruptum.

Eleuatio eius.

Mulier temeraria post castigationem curatur.

Dæmoniacus ad eius sepulcrum à dæmone liberatur.

eius sanet miserum. Post aliquot dies iuuenis apertis oculis dicit ad illos: Soluite me, meritis sanctissimi confessoris Sigeberti iam liberatum. Hilarescunt illi, soluant hominem, Deo & beato Sigeberto gratias agunt. Promittit iuuenis se quorannis daturum loco illi quatuor nummos. Et biennio quidem facit id bona fidei anno tertio non seruat datam fidem. Redit fatan, occupat rursus miserum, ut prius. Parentes adducunt eum iterum ab beati Regis monumentum, fundunt nouas preces, iuuenis oculis restituitur sibi, domum suam latus reperit, & quoad vixit quod promiserat Sigeberto Regi, etiam religiosè perfoluit.

Duo ægri sanantur.

Cum id genus alia permulta fierent miracula, magnus fiebat hominum concursus ad sepulcrum beati Sigeberti, qui eius meritis curabantur. In ijs duo quidam nostræ ætatis, Constantius & Iozelinus, & mente & corpore laborantes, ad eius monumentum sanati sunt. Hæc & alia multa nos ipsi vidimus diuinitus declarari miracula, quibus aliud addam.

Accidit aliquando, ut vespillones & prædones quidam nostros fines præter opinionem inuaderent, domosque tum diuitum tum tenuium repente expilarent, non enim ausi erant longas moras necere. Porro ubi in vallem Gorgiensensem incurrerunt, multa illic degentibus damna attulerunt. Mox eius rei fama longè propagata, etiam Metenses peruasit. Ij collecta forti armatorum manu, raptores illos persecuti sunt, comprehensosque magna ex parte trucidarunt, plerisque ceteris captiuos: pauci tamen fuga sibi consulere. Ex captiuis autem Rodolphus quidam, cum iam multo tempore cum complice sceleris in carcere detentus fuisset, recordatus est beatum Sigebertum Regem permultis clarere miraculis, quod crebra auditione acceperat. Itaque ad socium suum ait: Ambo quæso prostrati, imploremus beatum Sigebertum Regem. Ambo igitur se dant precibus, nec ullam sentiant in impetrando difficultatem. Soluuntur spontè vincula, surgunt ferreis nexibus expediti, tollunt secum catenas, veniunt ad sacram ædem, in qua sancti Regis corpus quiescit, gratias agunt Deo & beatissimo confessori Sigeberto, referunt nobis quantam erga se ob beati Sigeberti commemorationem experti sunt misericordiam Dei.

Duo prædones captiui, suis catenis abfoluuntur.

Miles quidam Masriensis captus ab hostibus, in carcerem coniectus fuit, & ferreis vinculis implicatus. Ibi ille non immemor, quàm multa Deus conferret beneficium in captiuos & ægros propter sanctum suum Sigebertum: cepit deprecari eum ipsum Sigebertum ut ipsius miseretur. Exauditur captiuus, laxantur vincula, abscedit de carcere, venit ad templum, ubi asseruabatur sancti Regis corpus, immensas depromit laudes Christo saluatori, & eius sanctissimo confessori: nos hortatur in eius perseuerare cultu, & laudibus celebrare eum, qui viuit & regnat per infinita secula seculorum, Amen.

Item alius miles.

VITA ET PASSIO SANCTÆ SOTERIS VIRGINIS ET MARTYRIS, PER DIVVM AMBROSIVM SCRIPTA. Habetur libro tertio eiusdem de Virginibus.

sum scripta. Habetur libro tertio eiusdem de Virginibus.

6. Febru.

S. Soteris castitas.

ED quid alienigenis apud te foror vtor exemplis, quam hereditariæ castitatis inspirata successio, parentis infusio, ne martyris erudiuit? Vnde enim didicisti, quæ non habuisti? vnde disceres constituta in agro, nulla focia virgine, nullo informata doctore? Non ergo discipulam, quod fieri sine magistro non potest, sed hæredè virtutis egisti. Qui enim fieri posset, ut sancta Soteris tibi non esset mentis author, cui author est generis? quæ persecutionis ætate seruilibus quoque contumelijs ad fastigium passionis euecta, etiam vultum ipsum qui inter cruciatus totius corporis liber esse consuevit iniuriæ, & spectare potius tormenta quàm perpeti, carnifici dedit.

S. Soteris in passione fortitudo.

Tam fortis & patiens, ut cum teneras poenæ offerret genas, prius carnifex cædendo deficeret, quàm martyr iniuriæ cederet. Non vultum inflexit, non ora conuertit: non gemitum, non lachrymam dedit. Denique cum cætera poenarum genera vicisset gladium quem quærebat inuenit.

ITEM

SURIUS

6. Febr.

RVII

5